

Sygn. akt II K 978/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Matusiak

Protokolant: Izabela Kłos

Przy udziale prokuratora -----

Po rozpoznaniu w dniach: 6 maja 2016 r., 10 czerwca 2016 r. i 17 sierpnia 2016 r. sprawy z oskarżenia Prokuratury Rejonowej w Tczewie przeciwko:

1. T. L., synowi R. i M. zd. N., ur. (...) w T.;

oskarżonemu o to, że:

w okresie od września 2014 roku do 26 listopada 2014 roku uczestniczył na terenie województwa (...) oraz (...) - (...) w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci nie mniejszej niż 3 kg amfetaminy w ten sposób, iż po uzyskaniu jej w nieustalony sposób sprzedawał ją w krótkich odstępach czasu P. K. (1) każdorazowo w ilości 1 kg ww. substancji psychotropowej za cenę 5.000 zł po uprzednim uzgodnieniu terminu i miejsca sprzedaży z S. P. (1), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 12 sierpnia 2008 do 15 maja 2011 roku części z kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 9 maja 2008 roku obejmującego wyroki 471/03 z dnia 23 lutego 2003 roku za czyn z art. 279 § 1 k.k. II K 1247/01 z dnia 18 marca 2003 roku za przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. oraz ciąg przestępstw z art. 280 § 1 k.k., II K 34/03 z dnia 3 lipca 2002 za przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. oraz II K 49/06 z dnia 23 czerwca 2006 roku za przestępstwo z art. 177 § 1 i 2 k.k. oraz z dnia 14 marca 2005 roku o sygn. akt II K 283/04 za przestępstwa z art. 48 ust. 1 i 3 i art. 43 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 roku w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 190 § 1 k.k. oraz 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

2. M. W., synowi K. i B. zd. D., ur. (...) w M.;

oskarżonemu o to, że:

w okresie od września do października 2014 roku na terenie województwa (...) uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi w postaci nie mniejszej niż 400 gram amfetaminy, w ten sposób, iż nabywał ją cyklicznie od P. R., płacąc mu każdorazowo po 9 zł za jeden gram, po czym odsprzedawał ją innym nieustalonym osobom;

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

3. S. S. (1), synowi G. i B. zd. S., ur. (...) w M.;

oskarżonemu o to, że:

w okresie października 2014 roku na terenie województwa (...) uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi w postaci nie mniejszej niż 80 gram amfetaminy, w ten sposób, iż nabywał ją co tydzień w ilościach 20 gram od R. B. (1), płacąc mu każdorazowo po 16 zł za jeden gram, po czym odsprzedawał ją innym nieustalonym osobom;

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

4. D. K., córce R. i G. zd. B., ur. (...) w M.;

oskarżonemu o to, że:

w okresie od września 2014 roku do 26 listopada 2014 roku na terenie województwa (...) uczestniczyła w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci nie mniejszej niż 600 gram amfetaminy nabywanej przez siebie cyklicznie w partiach po 100 gram od P. R. płacąc mu 8 zł za 1 gram tej substancji, po czym odsprzedawała ją innym nieustalonym osobom;

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

5. J. P., synowi M. i E. zd. F., ur. (...) w M.;

oskarżonemu o to, że:

we wrześniu oraz październiku 2014 roku na terenie województwa (...) wziął udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci amfetaminy, w ten sposób, iż we wrześniu 2014 roku nabył ją w ilości 100 gram zaś w październiku 2014 roku nabył ją dwukrotnie w ilości po 50 gram od R. B. (1) każdorazowo płacąc mu 12 zł za jeden gram w/w substancji, po czym odsprzedał ją innym nieustalonym osobom;

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

I. oskarżonego T. L. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, z tym ustaleniem, że uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci nie mniejszej niż 3 kg amfetaminy oraz z tym ustaleniem, że czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 12.08.2008 r. do 7.09.2010 r. części kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 9.05.2008 r. w sprawie II K 31/08, którym połączono m.in. karę orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 14.03.2005 r. w sprawie II K 283/04 w wymiarze 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 48 ust. 1 i 3 w zb. z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k., tak opisany czyn kwalifikuje jako występki z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j.: Dz. U. z 2016 r., poz. 224 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazuje go a na mocy art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 300 (trzysta) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 zł (trzydzieści złotych);

II. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w pkt. I kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu T. L. okres jego tymczasowego aresztowania w sprawie w okresie od 19.02.2015 r. do 17.08.2016 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na mocy art. 45 § 1 k.k. orzeka od oskarżonego T. L. przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w wysokości 9.500 zł (dziewięć tysięcy pięćset złotych);

IV. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka od oskarżonego T. L. nawiązkę w kwocie 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych) na rzecz Fundacji (...) w B.;

V. oskarżonego M. W. uznaje w ramach czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia za winnego tego, że we wrześniu 2014 r. na terenie województwa (...) posiadał wbrew przepisom ustawy substancję psychotropową w postaci

amfetaminy w nieustalonej ilości oraz w tym samym miejscu i czasie wbrew przepisom ustawy udzielał innym nieustalonym osobom substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w nieustalonej ilości, tak opisany czyn kwalifikuje z art. 62 ust. 1 w zb. z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazuje go a przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. na mocy art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k., art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. W. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora;

VII. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka od oskarżonego M. W. nawiązkę w kwocie 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) na rzecz Centrum (...) w O.;

VIII. oskarżonego S. S. (1) uznaje w ramach czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia za winnego tego, że w październiku 2014 r. na terenie województwa (...) posiadał wbrew przepisom ustawy substancję psychotropową w postaci amfetaminy w nieustalonej ilości oraz w tym samym miejscu i czasie wbrew przepisom ustawy udzielał innym nieustalonym osobom substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w nieustalonej ilości w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tak opisany czyn kwalifikuje z art. 62 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazuje go a przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. na mocy art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności

IX. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k., art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego S. S. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat tytułem próby, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora;

X. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka od oskarżonego S. S. (1) nawiązkę w kwocie 2.000 zł (dwa tysiące złotych) na rzecz Centrum (...) w O.;

XI. oskarżoną D. K. uznaje w ramach czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia za winną tego, że w okresie od września do listopada 2014 r. na terenie województwa (...) posiadała wbrew przepisom ustawy substancję psychotropową w postaci amfetaminy w nieustalonej ilości, tak opisany czyn kwalifikuje z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to skazuje ją a na mocy art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

XII. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k., art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej D. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby, oddając ją w tym czasie pod dozór kuratora;

XIII. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka od oskarżonej D. K. nawiązkę w kwocie 500 zł (pięćset złotych) na rzecz Centrum (...) w O.;

XIV. oskarżonego J. P. uznaje w ramach czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia za winnego tego, że we wrześniu i październiku 2014 r. na terenie województwa (...) posiadał wbrew przepisom ustawy substancję psychotropową w postaci amfetaminy w nieustalonej ilości, tak opisany czyn kwalifikuje z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to skazuje go a na mocy art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności

XV. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k., art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego J. P. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora;

XVI. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka od oskarżonego J. P. nawiązkę w kwocie 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) na rzecz Centrum (...) w O.;

XVII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata G. B. kwotę 723,24 zł (siedemset dwadzieścia trzy złote 24/100) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej D. K. przez obrońcę ustanowionego z urzędu, w tym 135,24 zł (sto trzydzieści pięć złotych 24/100) złotych tytułem podatku od towarów i usług;

XVIII. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 i 6, art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonych T. L., M. W., S. S. (1) i J. P. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym po 745,82 zł (siedemset czterdzieści pięć złotych 82/100) tytułem wydatków oraz tytułem opłaty od oskarżonych:

T. L. kwotę 600 zł (sześćset złotych);

M. W. kwoty 180 zł (stu osiemdziesięciu złotych);

S. S. (1) kwoty 180 zł (stu osiemdziesięciu złotych);

J. P. kwoty 180 zł (stu osiemdziesięciu złotych),

natomiast oskarżoną D. K. zwalnia od ponoszenia kosztów procesu.

Sygn. akt II K 978/15

Z uwagi na fakt, że wniosek o sporządzenie uzasadnienia złożono jedynie w części dotyczącej oskarżonego T. L., zakres uzasadnienia ograniczono na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. do tych tylko części wyroku, które dotyczą tego oskarżonego.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

We wrześniu 2014 r. w miejscowości B. R. B. (1) skontaktował się z P. K. (1), pytając, czy zna kogoś, kto ma dostęp do narkotyków w dobrej cenie i pomógłby im załatwić dostęp do kogoś, sprzedającego narkotyki, a zwłaszcza amfetaminę i mefedronu. R. B. (1) opuścił zakład karny i wraz z P. R. postanowił otworzyć pub w miejscowości G., potrzebowali środków pieniężnych, które mogliby zainwestować w rozpoczęcie prowadzenia własnej działalności. Ponadto R. B. (1) posiadał zobowiązania, wynikające m.in. z wyroków w sprawach karnych. R. B. (1) słyszał, że w T. można kupić w cenach hurtowych narkotyki, głównie amfetaminę i postanowili kupić większą jej ilość i sprzedawać drożej. Znał zamieszkującego w T. P. K. (1), który był w miejscowości B., skąd pochodzi jego partnerka.

(dowody: zeznania świadka R. B. (2) złożone uprzednio w charakterze oskarżonego – k. 49-53, 64-66, 91-92, 307-309, 1900-1901v, 1902 -1903v; zeznania świadka P. R. złożone uprzednio w charakterze oskarżonego – k. 42-46, 58-62, 82-84, 1263-1266; zeznania świadka P. K. (1) złożone uprzednio w charakterze oskarżonego – k. 201-207)

P. K. (1) zapytał znajomego S. P. (1), lakiernika, z którym znał się jeszcze ze szkoły oraz z pracy o to, czy wie coś o możliwościach hurtowego zakupu narkotyków. S. P. (1) powiedział, że możliwe, że jeden z jego znajomych ma dostęp do narkotyków i obiecał, że się czegoś dowie. Po kilku dniach S. P. (1) przyjechał do miejsca pracy P. K. (1) – firmy (...) przy ul. (...) w T. – wraz z mężczyzną, którego przedstawił jako J., a którym był oskarżony T. L.. P. K. (1) wiedział z portalu społecznościowego facebook, iż naprawdę nazywa się on T. L., ponieważ widział jego zdjęcia wśród znajomych S. P. (1). Ponadto pamiętał jeszcze z czasów szkolnych, że osoba o pseudonimie (...) była znana z tego, że w T. zajmuje się narkotykami. P. K. (1) wyjaśnił, że chciałby kupić amfetaminę dla znajomego i nie może w związku z tym zapłacić od razu, a dopiero, kiedy sam dostanie pieniądze. T. L. zgodził się załatwić większą ilość amfetaminy, za którą odebrałby

pieniądze w kwocie 5.000 zł za kilogram w późniejszym terminie i powiedział, że może mieć narkotyki w każdej chwili. Oskarżony T. L. przywiózł srebrnym samochodem marki A. (...) kilogram amfetaminy do sklepu jeszcze tego samego dnia, przekazał narkotyki zapakowane w reklamówkę foliową i dodatkowo zawinięte w folię, a także umówił się z P. K. (1), że po pieniądzu przyjedzie kolejnego dnia. Poza tym ustalili, iż T. L. będzie kontaktował się bezpośrednio jedynie z S. P. (1) a za jego pośrednictwem P. K. (1) będzie się umawiał, jeśli będzie chciał nabyć kolejne porcje amfetaminy.

(dowody: zeznania świadka S. P. (1) złożone uprzednio w charakterze oskarżonego – k. 470-471v, 782-783v; zeznania świadka P. K. (1) złożone uprzednio w charakterze oskarżonego – k. 201-207; raport z odczytu danych z telefonu P. K. (1) – k. 818-882; opinia z zakresu informatyki sądowej – k. 1384-1392; sprawozdanie – k. 1809-1815)

P. K. (1) niezwłocznie skontaktował się telefonicznie z R. B. (1), mówiąc, że „jest i ma po to przyjechać”. R. B. (1) wraz z P. R. przyjechali do T. samochodem marki G. (...) pożyczonym od znajomego. Do przekazania narkotyków doszło na zapleczu sklepu lakierniczego, w którym pracuje P. K. (1). Zapłacili P. K. (1) 5.000 zł. Z tych pieniędzy P. K. (1) przekazał 4.500 zł T. L., który przyjechał do sklepu następnego dnia rano. Pozostałą kwotą 500 zł P. K. (1) podzielił się z S. P. (1).

(dowody: zeznania świadka R. B. (2) złożone uprzednio w charakterze oskarżonego – k. 49-53, 64-66, 91-92, 307-309, 1900-1901v, 1902 -1903v; zeznania świadka P. R. złożone uprzednio w charakterze oskarżonego – k. 42-46, 58-62, 82-84, 1263-1266; zeznania świadka P. K. (1) złożone uprzednio w charakterze oskarżonego – k. 201-207; opinia z zakresu informatyki sądowej – k. 1384-1392; sprawozdanie – k. 1809-1815)

Po powrocie z T. R. B. (1) i P. R. podzieliли się amfetaminą po połowie i każdy sprzedawał swoją część w mniejszych porcjach we własnym zakresie. Z P. R. skontaktowała się telefonicznie D. K., która następnie przyjechała do niego do S., aby zakupić od niego amfetaminę. Również telefonicznie kontaktował się z nim M. W., który kupował we wrześniu 2014 r. co dwa tygodnie w ilościach 2-5 g za 20 zł za gram. Wcześniej kupował narkotyki również od R. B. (1). Pozostałe ilości sprzedawali innym osobom. M. W. zażywał amfetaminę głównie przy okazji różnych imprez, niekiedy też przy takich okazjach częstował nią swoich znajomych.

(dowody: wyjaśnienia oskarżonego M. W. – k. 516-521; zeznania świadka R. B. (2) złożone uprzednio w charakterze oskarżonego – k. 49-53, 64-66, 91-92, 307-309, 1900-1901v, 1902 -1903v; zeznania świadka P. R. złożone uprzednio w charakterze oskarżonego – k. 42-46, 58-62, 82-84, 1263-1266; notatka urzędowa – k. 186; sprawozdanie – k. 1809-1815)

W październiku 2014 r. R. B. (1) chciał kupić 2 kg amfetaminy i P. K. (1) skontaktował się w tym celu z S. P. (1), który powiedział, że skontaktuje się z T. L., ale „obecnie może być problem”, nie tłumacząc, jaki problem ma na myśli. Jednak po pewnym czasie, mniej więcej w połowie października 2014 r., oddzwonił z informacją, że T. L. załatwił i przywiezie towar. T. L. dostarczył po raz drugi kilogram amfetaminy P. K. (1) do miejsca jego pracy przy ul. (...) jeszcze tego samego dnia, informując, że w związku z trudnościami z załatwieniem narkotyków ich cena wzrosła. Umówił się z P. K. (1) na następny dzień po odbiór pieniędzy. P. K. (1) od razu zadzwonił do R. B. (1), informując go, że ma przyjechać. R. B. (1) i P. R. również tego samego dnia udali się po odbiór narkotyków, po raz kolejny korzystając z pożyczonego samochodu marki G. (...). Kiedy przyjechali na miejsce, okazało się, że nie jest to ilość, na jaką wcześniej umawiali się telefonicznie, jednak R. B. (1) zapłacił od razu za 2 kg amfetaminy, około 11.000 zł, mimo że odebrał tylko 1 kg. Ponadto po powrocie stwierdzili oni, że w paczce, którą otrzymali również nie ma pełnego kilograma i zadzwonili do P. K. (1), aby mu o tym powiedzieć. P. K. (1) miał wyjaśnić zaistniałą sytuację i w tym celu skontaktował się z T. L.. W związku z czym po krótkim czasie T. L. dostarczył granatowym samochodem marki V. (...), brakującą ilość do pełnego kilograma bez dodatkowej zapłaty, odbierając jednocześnie kwotę 5.000 zł za 1 kg dostarczonej amfetaminy. Powiedział też, że kolejne porcje mogą być droższe, zaś P. K. (1) poinformował go, iż ma już pieniądze na kolejny kilogram narkotyków. Brakującą do pełnego kilograma porcję amfetaminy P. K. (1) zawiózł osobiście R. B. (1) do miejscowości B., gdzie jeździł co jakiś czas w odwiedziny do rodziny swojej partnerki. Umówili się przed domem jej rodziców, a R. B. (1) przyjechał ciemnym B.. Po przekazaniu amfetaminy P. K. (1) wrócił od razu bezpośrednio do T..

(dowody: zeznania świadka S. P. (1) złożone uprzednio w charakterze oskarżonego – k. 470-471v, 782-783v; zeznania świadka R. B. (2) złożone uprzednio w charakterze oskarżonego – k. 49-53, 64-66, 91-92, 307-309, 1900-1901v, 1902-1903v; zeznania świadka P. R. złożone uprzednio w charakterze oskarżonego – k. 42-46, 58-62, 82-84, 1263-1266; zeznania świadka P. K. (1) złożone uprzednio w charakterze oskarżonego – k. 201-207; opinia z zakresu informatyki sądowej – k. 1384-1392; sprawozdanie – k. 1809-1815)

Po raz kolejny po powrocie z T. R. B. (1) i P. R. podzielili się amfetaminą po połowie i każdy sprzedawał swoją część we własnym zakresie. D. K. po raz kolejny skontaktowała się z P. R. i przyjechała do S., gdzie kupiła kolejną porcję amfetaminy w cenie 8-18 złotych za 1 gram. Od R. B. (2) amfetaminę kupowali w październiku 2014 r. m. in. J. P. ps. (...) oraz S. S. (1) ps. (...). Obaj umawiali się telefonicznie. S. S. (1) płacił 16-18 zł za gram i kupował po 10 do 30 g. Łącznie S. S. (1) zakupił ok. 80 g amfetaminy. R. B. (1) znał wcześniej S. S. (1). S. przyjeżdżał do niego zwykle raz w tygodniu z różnymi znajomymi. S. S. (1) kupował narkotyki we wcześniejszym okresie również od P. R., którego znał pod pseudonimem (...). S. S. (1) kilkukrotnie sprzedawał mniejsze ilości (pojedyncze porcje) amfetaminy znajomym, kiedy brakowało mu pieniędzy np. na alkohol. J. P. kupował od 30 do 100 g po 12-13 zł za gram – cena zależała od ilości - a łącznie kupił ok. 150 g. Dzwonił, kiedy narkotyki mu się kończyły.

(dowody: wyjaśnienia oskarżonego S. S. (1) – k. 537-542; zeznania świadka R. B. (2) złożone uprzednio w charakterze oskarżonego – k. 49-53, 64-66, 91-92, 307-309, 1900-1901v, 1902-1903v; zeznania świadka P. R. złożone uprzednio w charakterze oskarżonego – k. 42-46, 58-62, 82-84, 1263-1266; notatka urzędowa – k. 186, 290; protokół eksperymentu procesowego – k. 218-223; opinia z zakresu informatyki sądowej – k. 1384-1392)

Po raz trzeci R. B. (1) skontaktował się celem uzgodnienia zakupu kolejnej porcji narkotyków z P. K. (1) w dniu 01 listopada 2014 r., kiedy ten przebywał w miejscowości B.. Ten obiecał zająć się sprawą, jednak nie spieszył się. P. K. (1) zadzwonił do S. P. (1), który powiedział, że zajmie się tym, a następnie przez pewien czas nie odzywał się do P. K. (1), który naciskany przez R. B. (1) po raz kolejny dzwonił, aby ten przyspieszył swoje działania. R. B. (1) dzwonił do P. K. (1) kilkukrotnie, chcąc się dowiedzieć o przyczynę opóźnienia. Ten odpowiadał, że osoba, przez którą to załatwia miała wypadek samochodowy, a potem musiała zajmować się dzieckiem. Miał na myśli S. P. (1). Przy okazji tych rozmów P. K. (1) uzgodnił, że P. R. zakupi od niego krzesło barowe lub do automatu do gier typu hooker za 50 zł. Po pewnym czasie S. P. (1) nawiązał kontakt z P. K. (1), mówiąc, że wszystko jest załatwione i oskarżony T. L. przyjedzie i przywiezie amfetaminę. Ostatecznie 26 listopada 2014 r. T. L. przywiózł mu kolejny kilogram amfetaminy do miejsca pracy przy ul. (...), tak jak wcześniej, a P. K. (1) mu zapłacił, pozostawiając, zgodnie z ustaleniami poczynionymi z T. L., 500 zł do podziału dla siebie i S. P. (1), a następnie zadzwonił do R. B. (1), że może już przyjechać. R. B. (1) i P. R. przyjechali do T. po odbiór narkotyków samochodem marki B. (...), należącym do pierwszego z nich. P. okazji P. R. kupił od P. K. (1) krzesło i je zabrał. W drodze powrotnej zostali zatrzymani przez funkcjonariuszy CBS na zjeździe z autostrady (...) w S., którzy podczas kontroli ujawnili przy siedzeniu pasażera z przodu torbę typu reklamówka z zawartością 1 kg amfetaminy, którą miał przy nogach P. R.. W czasie przeszukania pojazdu zatrzymano samochód wraz z dowodem rejestracyjnym, telefon wraz z kartą SIM oraz paragony potwierdzające dokonanie opłaty za przejazd autostradą (...), należący do R. B. (1). Samochód wraz z dokumentami odebrała M. B..

(dowody: zeznania świadka S. P. (1) złożone uprzednio w charakterze oskarżonego – k. 470-471v, 782-783v; zeznania świadka R. B. (2) złożone uprzednio w charakterze oskarżonego – k. 49-53, 64-66, 91-92, 307-309, 1900-1901v, 1902-1903v; zeznania świadka P. R. złożone uprzednio w charakterze oskarżonego – k. 42-46, 58-62, 82-84, 1263-1266; zeznania świadka P. K. (1) złożone uprzednio w charakterze oskarżonego – k. 201-207; notatka urzędowa – k. 1, 14, 38, 190-197; protokół przeszukania samochodu osobowego marki B. – k. 2-3; protokół zatrzymania – k. 5, 8; protokół przeszukania – k. 6-7, 9-11, 22-24, 25-26, 33-34; spis i opis rzeczy – k. 4; protokół użycia narkotestu – k. 12; protokół badań wstępnych – k. 35; protokół z badań z zakresu daktyloskopii – k. 36-37; protokół pobrania materiału porównawczego – k. 102, 103; protokół oględzin telefonu komórkowego – k. 236-245 oświadczenie – k. 283; opinia z zakresu badań chemicznych – k. 430-431, 434-435, 10711082; opinia z zakresu informatyki sądowej – k. 1384-1392; sprawozdanie – k. 1809-1815; protokół oględzin z zapisem rozmów z telefonu P. K. (1))

O zatrzymaniu dowiedział się P. K. (1) i pojechał do S. P. (1), aby mu o tym powiedzieć. P. K. (1) został zatrzymany w dniu 10 grudnia 2014 r., w miejscu jego pracy zatrzymano trzy telefony komórkowe, w tym ten, z którego kontaktował się z R. B. (1) i S. P. (1) oraz kartę bankomatową. Tego samego dnia przeszukano mieszkanie P. K. (1).

(dowody: zeznania świadka S. P. (1) złożone uprzednio w charakterze oskarżonego – k. 470-471v; notatka urzędowa – k. 120; protokół zatrzymania P. K. (1) złożone uprzednio w charakterze oskarżonego – k.121-121v; protokół przeszukania – k. 124-125, 127-128; spis i opis rzeczy – k. 126;129-130, protokół oględzin – k. 267-289)

T. L. został zatrzymany w dniu 11 lutego 2015 r. Zatrzymano również jego samochód marki A. (...) wraz z dowodem rejestracyjnym.

(dowody: protokół przeszukania – k. 400-400a, protokół pobrania materiału porównawczego – k. 402 protokół oddania rzeczy na przechowanie - k. 398)

S. P. (1) został zatrzymany w dniu 17 lutego 2015 r. W dniu 04 marca 2015 r. został zatrzymany S. S. (1), a w jego mieszkaniu zabezpieczono telefon i wagę elektroniczną. J. P. zatrzymano w dniu 07 kwietnia 2015 r., zaś w dniu 21 kwietnia 2015 r. zatrzymana została D. K.

(dowody: protokół zatrzymania – k. 403, 550, 1062, 1194; protokół przeszukania – k. 409-410, 418-419, 552-553, 555-556; spis i opis rzeczy – k. 411, 554, 557)

Oskarżony T. L. ma 37 lat, jest żonaty, posiada dwoje dzieci w wieku 12 i 3,5 lat. Posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest zbrojarzem-betoniarzem. Nie pracuje zawodowo, pozostaje na utrzymaniu żony. Zobowiązany jest do płacenia alimentów w wysokości 200 zł miesięcznie na rzecz córki. Przed dziesięcioma laty był leczony psychiatrycznie, obecnie nie pozostaje pod opieką lekarza psychiatry, nie był leczony przeciwalkoholowo. Był już wielokrotnie karany m.in. z czyn z art. 279 § 1 k.k. i za czyn z art. 190 § 1 k.k. oraz art. 48 ust. 1 i 3 w zb. z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. w zw. z art. 11 § 2 kk o przeciwdziałaniu narkomanii.

(dowody: oświadczenie oskarżonego – k. 2389v; informacja o dochodach – k. 1996-1997; dane o karalności – k. 563-565, 1617-1620, 2317-1318v, 2492-2493v; odpisy wyroków – k. 750-750v, 751-752, 752-753, 754-755, 756-757, 758-761, 762-764v, 765-764; wydruk z systemu (...) k. 2378)

Oskarżony w toku dochodzenia nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

(wyjaśnienia oskarżonego T. L. – k. 374-376, 1115-1117, 1553-1555; protokół posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania – k. 479-780)

Słuchany na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i początkowo odmówił składania wyjaśnień. Dopiero na ostatnim terminie rozprawy oskarżony T. L. odczytał i przedłożył pismo (k. 2582), oświadczając, że nie przyznaje się do winy, stanowczo zaprzeczył temu, aby miał jakikolwiek kontakt z narkotykami, a tym bardziej jakoby zajmował się ich sprzedażą. Wskazał także, że nie zna żadnych osób mających dostęp do narkotyków. Oskarżony wyjaśnił, że w październiku 2014 r. S. P. (1) i P. K. (1) przyszedli do niego z prośbą o pomoc, ponieważ temu drugiemu ktoś nie chciał oddać 20.000 zł, z czego za pomoc oferowali mu 2.000 zł. Oskarżony wyjaśnił, że S. P. (1) zna tylko dlatego, że tamten zajmuje się naprawami i lakierowaniem samochodów i oskarżony czasami korzystał z jego usług i poza rozmowami związanymi z tą działalnością, nie mieli oni kontaktu. Oskarżony podał, iż bywał w okolicy sklepu, w którym pracuje P. K. (1), ponieważ w jego sąsiedztwie znajduje się hurtownia spożywcza, w której zaopatruje się sklep, należący do żony jego byłego pracodawcy, a ponadto korzystał z usług mechanika, który również ma zakład w sąsiedztwie. T. L. wyjaśnił, że z końcem sierpnia 2014 r. zwolnił się z pracy, jego żona rozpoczęła prowadzenie własnego zakładu fryzjerskiego, a on miał zajmować się dzieckiem i podejmować prace dorywcze. Oskarżony podał, że pożyczał od S. P. (2) samochód do przeprowadzek, ponieważ kolega umożliwiał mu wykonywanie usług transportowych dla firm meblowych, z czego osiągał stosowne wynagrodzenie. Oskarżony podniósł również, że nie mógł się kontaktować z P. K. (1) we wskazanym przez niego czasie, ponieważ zajmował się

wtedy dzieckiem, odbierał syna ze żłobka, a miejsce jego zamieszkania i żłobek jego dziecka są odległe od sklepu (...), więc nie miałyby możliwości, aby zdążyć w tak krótkim czasie pokonać tę odległość. T. L. zaprzeczył też, aby kontaktował się z S. P. (1), czy kimkolwiek innym w sprawie narkotyków. Oświadczył, że mógł rozmawiać z P. na temat lakierów samochodowych, które chciał nabyć.

(wyjaśnienia oskarżonego T. L. – k. 2390-2390v, 2582, 2589)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego zarówno fakt popełnienia przez oskarżonego T. L. zarzucanego mu przestępstwa, jak i jego wina nie budzą wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się w pierwszej kolejności na dowodach z zeznań świadków złożonych uprzednio w charakterze oskarżonych P. R. i R. B. (1) oraz P. K. (1), wyjaśnieniach oskarżonego S. P. (1) złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, wyjaśnieniach oskarżonych M. W., S. S. (1), D. K., a także na dowodach dokumentowych w postaci notatek urzędowych, protokołów przeszukania oskarżonych, świadków oraz miejsc, protokołu użycia narkotestu, protokołu z badań wstępnych i badań chemicznych, protokołu eksperymentu procesowego, protokołu pobrania materiału porównawczego oraz oddania rzeczy, a także protokołu oględzin i protokołów zatrzymania. Ponadto Sąd oparł się na kwestionariuszach zebranych przez specjalistę terapii uzależnień, raporcie połączeń telefonicznych, sprawozdaniu oraz oświadczeniu M. B.. Tenże materiał dowodowy stanowi, w przekonaniu Sądu, pełną i wystarczającą podstawę określenia rozmiaru odpowiedzialności poszczególnych oskarżonych, poczynienia ustaleń faktycznych zgodnych z zasadą prawdy materialnej oraz poznania sylwetki oskarżonych, celem zastosowania odpowiednich środków reakcji karnej.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego T. L., który nie przyznał się do winy, zaprzeczając wszystkim obciążającym go dowodom zgromadzonym w toku postępowania. Oskarżony w czasie postępowania przygotowawczego konsekwentnie nie przyznawał się do winy i odmawiał składania wyjaśnień. Na pierwszym terminie rozprawy również nie przyznał się do winy i oświadczył: „nie chcę składać wyjaśnień w dniu dzisiejszym (...) Dziś nie będę odpowiadał na pytania Sądu i Prokuratora” (k. 2390v). Dopiero na ostatnim terminie rozprawy oskarżony przedstawił swoje wyjaśnienia, które wcześniej przygotował na piśmie (k. 2582) i chciał je odczytać przed Sądem, ustosunkowując się do wyjaśnień pozostałych oskarżonych i zeznań świadków, z którymi się wcześniej zapoznał, a także z zapisem rozmów telefonicznych i wiadomości tekstowych sms z telefonu P. K. (1). Oskarżony T. L. podniósł, że w czasie, w którym miał się spotykać z P. K. (1), zajęty był opieką nad dzieckiem i odbierał syna ze żłobka. T. L. podniósł, że mieszka w innym rejonie miasta i nie byłby w stanie być w miejscu pracy P. K. (1) o wskazanych przez niego godzinach (około godz. 16:00-17:00), co mogą potwierdzić pracownicy żłobka. Ponadto wskazał, iż nikt nie usiłował się z nim kontaktować w dniu 26 listopada 2014 r. za pośrednictwem telefonu. Takie wyjaśnienia oskarżonego nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym. Oskarżony przez cały czas trwania postępowania nie składał jakichkolwiek wyjaśnień i dopiero pod koniec postępowania przed Sądem ustosunkował się do wszystkich dowodów, które uznał za najbardziej dla niego obciążające. Oskarżonemu przysługuje prawo do odmowy składania wyjaśnień, jednak taka jego postawa wzbudza szczególną czujność Sądu i wskazuje na to, że oskarżony w czasie trwania postępowania dopiero szukał jakiegokolwiek punktu zaczepienia dla swojej linii obrony i wymyślał alibi. Jeśli chodzi o zapis rozmów telefonicznych P. K. (1) skazany wskazuje, że nie wiadomo, czego konkretnie one dotyczyły i mogło chodzić o farby czy lakiery samochodowe. W ocenie Sądu, gdyby tak było rozmówcy mówiliby wprost, nie posługując się przez cały czas ogólnikami i niedomówieniami, w szczególności wprost używając słów „farba” lub „lakier”. Przede wszystkim jednak w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego pozostają zeznania świadków P. K. (1) oraz S. P. (1) (w tym ostatnim przypadku z etapu postępowania przygotowawczego), które są spójne ze sobą wzajemnie i znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w toku postępowania przygotowawczego i sądowego. Żadne wiarygodne źródło dowodowe nie potwierdza wersji oskarżonego T. L., która pojawiła się na ostatnim etapie postępowania sądowego, tj. że przyczyną, dla której oskarżony spotkał się z P. K. (1) i S. P. (1) była prośba tych ostatnich do oskarżonego, aby pomógł im odzyskać dług. Wprawdzie S. P. (1) słuchany na ostatniej rozprawie wspomina enigmatycznie, że chodziło o „jakieś pieniądze” (k. 2585), jednak nie

sposób tej okoliczności uznać za wiarygodną. Po pierwsze pojawiła się ona stosunkowo późno w toku postępowania a wcześniej S. P. (1) słuchany wielokrotnie nie wspomina o tym w ogóle. Po drugie o tej okoliczności nie wspomina w ogóle P. K. (1), którego wyjaśnienia i zeznania są co do zasady (odnośnie sprawstwa P. K. (1) i oskarżonego T. L.) spójne i konsekwentne.

To właśnie depozycje tego świadka Sąd uznał w przeważającej mierze za wiarygodne, choć należy zaznaczyć, że początkowo przedstawiał on przebieg wydarzeń odmiennie, chcąc uniknąć odpowiedzialności karnej. Początkowo P. K. (1) zaprzeczał, jakoby wiedział cokolwiek o handlu narkotykami, utrzymywał, że R. B. (1) chce go zrobić, powinien był nie zawierać takich znajomości z osobami, o których wcześniej wiedział, że były już karane. Na dalszym etapie postępowania przygotowawczego świadek jednak przyznał się do tego, iż pośredniczył w obrocie narkotykami. Od tego momentu świadek w sposób co do zasady spójny i konsekwentny przedstawiał przebieg wydarzeń. Wskazał, iż znał wcześniej R. B. (1), jednak nie utrzymywał z nim kontaktów, a kiedy ten zwrócił się do niego z pytaniem, czy pomoże mu zakupić większą ilość narkotyków, skontaktował się z S. P. (1), który z kolei pośredniczył w rozmowach z T. L.. P. K. (1) zeznał początkowo, że nie znał T. L. wcześniej, później zaś wskazywał, że w czasach szkolnych słyszał, że ma on coś wspólnego z narkotykami. Niezależnie od tego P. K. (1) konsekwentnie podawał, że T. L. nie kontaktował się z nim bezpośrednio telefonicznie, ale zawsze przez S. P. (1). Natomiast narkotyki zawsze przekazywał mu osobiście na terenie sklepu lakierniczego, w którym pracował lub w jego najbliższym otoczeniu i umawiał się na odbiór pieniędzy kolejnego dnia w tym samym miejscu. P. K. (1) wskazał przebieg zdarzeń, tj. przywożenia narkotyków jemu i dalszego ich przekazywania R. B. (1) i P. R.. Wskazał przy tym szczegółowo, jakimi samochodami poruszał się T. L. i R. B. (1), jak ubrany był T. L., w jakim mniej więcej czasie miały miejsce ich spotkania. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia tych zeznań, albowiem znalazły one potwierdzenie w zeznaniach innych świadków, a zwłaszcza S. P. (1) (złożonych w toku postępowania przygotowawczego) i R. B. (1) oraz P. R., jak również w dokumentacji fotograficznej. W ocenie Sądu świadek nie miałby także żadnego interesu w składaniu fałszywych zeznań, obciążających T. L., z którym nie pozostaje w jakimkolwiek konflikcie. Nie ujawniły się również żadne sprzeczności w zeznaniach świadka. Składając wyjaśnienia w charakterze podejrzanego P. K. (1) stwierdził, że gdy chodził do szkoły średniej usłyszał informację, że oskarżony T. L. zajmuje się narkotykami i jest znany w tym środowisku, co zresztą koreluje z kartą karną oskarżonego. Natomiast świadek nigdy nie powiedział, co chciał mu imputować oskarżony, że zna oskarżonego ze szkoły.

W orzecznictwie podnosi się, że dowód z wyjaśnień obciążających współsprawcę podlega szczególnej ocenie a w szczególności nie może być oceniany w oderwaniu od wymowy wszystkich pozostałych dowodów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14.02.2012 r. w sprawie II AKa 11/13, Lex nr 1307444). Podkreśla się, że nie można do wyjaśnień obciążających podchodzić bezkrytycznie, lecz należy dokonać ich wszechstronnej oceny i dążyć do wyjaśnienia sprzeczności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21.09.2012 r. w sprawie II AKa 239/12, Lex nr 1220701). Jednocześnie w orzecznictwie sądów powszechnych zaproponowano swoisty test oceny wyjaśnień oskarżonego pomawiającego współoskarżonego. Jak wskazuje J. G. (Komentarz aktualizowany do art. 1-424 Kodeksu postępowania karnego, Lex/el. 2014, art. 7, Nb. 3 i orzecznictwo tam powołane), przy ocenie tego rodzaju wyjaśnień należy zwrócić uwagę na to, czy: 1) informacje uzyskane tą drogą są przyznawane przez pomówionego, 2) są one, choćby w części, potwierdzone innymi dowodami, 3) są spontaniczne, zwłaszcza złożone wkrótce po przeżyciu objętych nimi zaszłości, czy też po upływie czasu umożliwiającego przygotowanie określonej wersji, 4) pochodzą od osoby bezstronnej czy też zainteresowanej obciążeniem pomówionego, 5) są konsekwentne i zgodne co do zasady oraz szczegółów w kolejnych relacjach składanych w różnych fazach postępowania czy też zawierają informacje sprzeczne, wzajemnie się wykluczające bądź inne niekonsekwencje, 6) pochodzą od osoby nieposzlakowanej czy też przestępcy, zwłaszcza obeznanego z mechanizmami procesu karnego, 7) pomawiający sam siebie obciąża czy też tylko przerzuca odpowiedzialność na inną osobę, by siebie uchronić przed odpowiedzialnością. Przenosząc powyższe kwestie na realia niniejszej sprawy należy podkreślić, że zeznania świadka P. K. (1) i uprzednio złożone przez niego wyjaśnienia w charakterze podejrzanego są co do zasady spójne i konsekwentne w zakresie roli oskarżonego T. L.. W tym zakresie znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym w postaci wyjaśnień S. P. (1) złożonych na etapie postępowania przygotowawczego. P. K. (1), poza zupełnie pierwszą wersją zaprezentowaną w postępowaniu przygotowawczym, konsekwentnie przedstawiał tę samą wersję na kolejnych etapach postępowania. Nie jest w żaden sposób zainteresowany bezpodstawnym pomówieniem oskarżonego T. L.. Nie był do tej pory karany.

Wreszcie należało podkreślić, że P. K. (1) nie przerzucał odpowiedzialności na pozostałe osoby uczestniczące w obrocie narkotykami, lecz konsekwentnie przyznawał i przedstawiał swoją rolę w tej działalności.

W odniesieniu do zeznań świadka S. P. (1) Sąd również zachował wzmożoną ostrożność, albowiem, mimo że od początku przyznał, że pośredniczył pomiędzy T. L. a P. K. (1), to zmieniał zeznania w zakresie dotyczącym tego, czy P. K. (1) znał wcześniej T. L. i wiedział, że może od niego nabyć narkotyki. W części dotyczącej samego przebiegu procesu sprzedaży amfetaminy jego wyjaśnienia złożone na etapie postępowania przygotowawczego są jednak konsekwentne i logiczne, a ponadto koherentne z innymi zebranymi dowodami. Świadek wiedział, że P. K. (1) kupuje od T. L. dla kogoś narkotyki, jednak nie interesował się szczegółami tych transakcji. Na początku, we wrześniu 2014 r., przyjechał wraz z T. L. do sklepu, w którym pracował P. K. (1), a następnie kontaktował się z obydwojema telefonicznie przekazując zamówienia i terminy dostaw. Nie uczestniczył w samym przekazywaniu amfetaminy ani pieniędzy. Świadek zaprzeczył temu, że osiągał jakiegokolwiek korzyści majątkowe. Za niewiarygodne Sąd uznał zeznania świadka złożone na etapie postępowania sądowego. Z jednej strony świadek podtrzymał bowiem wyjaśnienia złożone na etapie postępowania przygotowawczego, a z drugiej podał całkowicie odmienną wersję wydarzeń, zaprzeczając, jakoby miał cokolwiek wspólnego z narkotykami, twierdząc, że o niczym nie wiedział. Otóż jest absolutnie sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego oraz zasadami logiki, aby osoba niewinna przyznawała się do niepopelnionego czynu oraz uzgadniała z prokuratorem warunki swojej odpowiedzialności karnej, godząc się na stosunkowo surową karę dwóch lat pozbawienia wolności przy jednoczesnym zastosowaniu środka probacyjnego. Nie może tłumaczyć tego w żaden sposób niecodzienna i stresująca sytuacja związana z przesłuchaniem w toku postępowania przygotowawczego. Zdaniem Sądu prawdziwe są wyjaśnienia świadka złożone w toku postępowania przygotowawczego, natomiast w sytuacji, gdy w sprawie świadka zapadł wyrok S. P. (1) postanowił wycofać się ze złożonych wcześniej wyjaśnień. Wycofania tego nie sposób uznać za konsekwentne, skoro jak już wyżej wskazano świadek potwierdził wszystkie wcześniej złożone mu wyjaśnienia, a przyczyn zmiany swych depozycji nie uargumentował w sposób wystarczający. Dodać w tym miejscu należy, że pomimo tego, że część oskarżonych była izolowana w toku postępowania nie zapobiegło to uzyskiwaniu przez oskarżonego T. L. pozaprocesowych informacji. Tytułem przykładu należy wskazać, że oskarżony T. L. będąc tymczasowo aresztowany wiedział dokładnie, w jakiej celi przebywał świadek P. R. w czasie gdy stosowano względem niego izolacyjny środek zapobiegawczy (k. 2396). Ponadto z akt sprawy wynika, że na niektórych świadków próbowano oddziaływać w celu zmiany zeznań (k. 2443v). Co do samych zeznań S. P. (1) złożonych na rozprawie należało zauważyć, że z jednej strony świadek wielokrotnie podkreślał, że nie pamiętał wielu okoliczności, by przy innych okazjach wykazywać się ponadprzeciętną pamięcią, np. o co chodziło w niektórych rozmowach pomiędzy S. P. (1) a P. K. (1) (np. o lakierowanie karetek). Jest to sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego oraz naturalnymi procesami zapominania, aby pamiętać jedynie niektóre okoliczności, które akurat bez żadnego wyraźnego powodu wbiły się świadkowi w pamięć. Sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego jest również i to, by świadek przeprowadził tak dużą ilość rozmów oraz wysłał taką dużą ilość wiadomości tekstowych bez wskazywania, że dotyczą one – jak twierdził na rozprawie – lakierów i farb. Analiza wszystkich rozmów i wiadomości tekstowych wskazuje wyraźnie, że rozmówcy prowadząc konwersacje rozmyślnie unikają precyzyjnego wskazania, czego one dotyczą. Jest absolutnie nieprawdopodobne aby rzeczywiście te rozpaczliwe rozmowy dotyczyły lakierów i farb. Poza wszystkim zeznania świadka są sprzeczne z depozycjami P. K. (1), które co do zasady zostały uznane za wiarygodne.

Wyjaśnienia oskarżonego R. B. (1) również zostały uznane za wiarygodne. Oskarżony jest osobą doświadczoną, jeżeli chodzi o kontaktowanie się z organami ścigania i rozumie znaczenie złożenia wyjaśnień określonej treści. Oskarżony ostatecznie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i uzgodnił karę z oskarżycielem publicznym. Trudno uznać za wiarygodne, że zrobiłby to, gdyby rzeczywiście nie był sprawcą przestępstwa. Wyjaśnienia oskarżonego korelują z wyjaśnieniami i zeznaniami P. R. oraz wyjaśnieniami i zeznaniami P. K. (1).

Wyjaśnienia i zeznania P. R. zostały uznane za wiarygodne. Wprawdzie w toku postępowania przygotowawczego świadek, podówczas słuchany w charakterze podejrzanego, wycofał się ze złożonych wyjaśnień, następnie jednak umotywował to w sposób wystarczający i wiarygodny (k. 2396-2396v). Ostatecznie konsekwentnie podtrzymywał

pierwszą wersję, w której obszernie mówił o udziale swoim, R. B. (1) i P. K. (2) w obrocie narkotykami. Korelują one z depozycjami P. K. (1).

Nie budziła wątpliwości Sądu wiarygodność wyjaśnień M. W. i S. S. (1). Obaj przyznali się do winy w zakresie posiadania narkotyków. Opisali od kogo, w jakim mniej więcej czasie i w jakich mniej więcej ilościach kupowali środki odurzające. Nie starali się przedstawić siebie w korzystniejszym świetle i nie uchylali się od odpowiedzialności karnej. Sąd nie znalazł również jakichkolwiek podstaw, aby uznać, że świadkowie mieliby interes w obciążeniu R. B. (1) i P. R. fałszywymi oskarżeniami, tym bardziej, że ich zeznania są zasadniczo spójne z zeznaniami świadków wskazanych powyżej. Obaj od początku trwania postępowania przygotowawczego nie przyznawali się do przestępstwa polegającego na rozprowadzaniu narkotyków, natomiast przyznawali się do posiadania ich na własny użytek. Ich wyjaśnienia w znacznej mierze są koherentne z zeznaniami R. B. (1) i P. R., a także z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w toku postępowania. Przy tym S. S. (1) przyznał, iż zdarzało się, że sprzedawał znajomym niewielkie ilości narkotyków: „czasami też ja komuś odsprzedawałem z niewielkim zyskiem. Np. na sprzedaży 2 gramów amfy miałem 10 złotych zysku” (k. 540), „Ja kupowałem od B. po 20 zł i sprzedawałem, ale z małym zyskiem np. miałem 10 zł zysku. Ja sprzedawałem jak na imprezę się jechało, albo na piwo potrzebowalem” (k. 2392). M. W. natomiast oświadczył, że niekiedy częstował znajomych amfetaminą: „Używałem na własny użytek (...) najczęściej z kolegą, zażywałem razem z nim. Ten kolega nie zwracał mi pieniędzy, to ja kupowałem za własne pieniądze” (k. 2391).

Sąd nie dał wiary do wyjaśnieniom oskarżonego J. P., który nie przyznał się do zarzucanych mu czynów, a jedynie przyznał, że około 2 lata temu rzeczywiście kupował i zażywał narkotyki. Na winę oskarżonego wskazywały dowody w postaci zeznań R. B. (1), od którego kupował on narkotyki. Zdaniem Sądu ten ostatni nie miałby żadnych motywów, mogących go skłonić do obciążania J. P. nieprawdziwymi zeznaniami. Ponadto w czasie eksperymentu R. B. (1) wskazał na miejsce zamieszkania oskarżonego, wcześniej zgodnie z rzeczywistością opisując jego samochód.

Do wyjaśnień oskarżonej D. K. również należało podejść ze szczególną ostrożnością. Oskarżona początkowo nie przyznawała się do winy, twierdząc, że od kilku lat nie ma do czynienia z narkotykami, później jednak zmieniła swoje wyjaśnienia i przyznała się do winy w zakresie dotyczącym posiadania narkotyków. Na osobę oskarżonej wskazał w swoich zeznaniach P. R.. Sąd nie znalazł podstaw, aby jego zeznania w tym zakresie uznać za niemiarodajne. Początkowe nieprzyznawania się do winy i zaprzeczanie wszelkim zarzutom oskarżona tłumaczyła trudną sytuacją życiową, jest bowiem matką samotnie wychowującą poważnie chore dziecko, wymagające jej szczególnej opieki. Oskarżona bała się odpowiedzialności karnej i początkowo starała się od niej uchylić, jednak ostatecznie przyznała się do zarzucanego jej czynu. Oskarżona wskazała, iż przyjeżdżała do P. R. do S. po amfetaminę dwukrotnie w okresie od września do listopada 2014 r., a następnie sama wydzielała sobie porcje i sama tę substancję zażywała. Jej wina znajduje również potwierdzenie w innym materiale dowodowym, zwłaszcza zaś w zeznaniach świadków, które Sąd uznał za miarodajne.

Sąd uznał za wiarygodne również pozostałe przeprowadzone w toku postępowania dowody, albowiem dokumenty te nie budzą wątpliwości Sądu, co do swej autentyczności, jak również odnośnie prawdziwości podanych w nich informacji. Ustalenia oparto na protokołach przeszukania oskarżonych, świadków oraz miejsc, protokołach użycia narkotestu, protokołach z badań wstępnych i badań chemicznych, protokołach eksperymentu procesowego, protokołach pobrania materiału porównawczego oraz oddania rzeczy, a także protokołach oględzin i protokołach zatrzymania. Wszystkie one zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w sposób właściwy i rzetelny, nie wzbudzając wątpliwości tak większości stron, jak i Sądu.

Istotnym dowodem był dla Sądu zwłaszcza protokół z oględzin zapisu danych z rozmów telefonicznych z telefonu P. K. (1). Przedstawia on przebieg rozmów pomiędzy P. K. (1) a R. B. (1) i S. P. (1). Z rozmów tych oraz wiadomości tekstowych SMS wynika jasno, iż S. P. (1) miał załatwić narkotyki, na co był wcześniej umówiony z pośredniczącym w całym procesie P. K. (1). Widać wyraźnie, że R. B. (1) naciskał na P. K. (1), aby się pośpieszył, a ten z kolei usiłował poganiać S. P. (1). We wszystkich tych rozmowach nie ma mowy o narkotykach wprost. Strony posługują się ogólnikami, używając zwrotów takich jak „kiedy będziesz to miał”, „ja po to przyjadę”. Nie padają także żadne nazwiska czy nawet pseudonimy. Jednakże w ocenie Sądu oczywiste jest, że rozmowy te dotyczą amfetaminy, co

nie tylko znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadków R. B. (1) i P. K. (1), ale także można to wywnioskować po nerwowości i zwrotach typu: „bo ja już muszę tu powiedzieć im wiesz, bo tam oni muszą, muszą bo bo po prostu kurwa już już nawet z byle ką[d] nie muszą po prostu” (B.), „jeszcze A. jest jeszcze trzeba uważać nie” (K.), „no bo mi bardzo zależy ty bardzo, bo tu się trzęsą ty wiesz (...) bo już mi tu wydzwanają” (B.). W taki sposób nie rozmawia się o zwykłych sprawach dnia codziennego, za jaką można by uznać zakup farb.

Uprzednią karalność oskarżonych ustalono w oparciu o informacje uzyskane z Krajowego Rejestru Karnego. Dokumenty te zostały sporządzone i potwierdzone przez uprawnione do tego osoby i instytucje. Ich autentyczność i prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, nie wzbudziła też wątpliwości Sądu.

Sąd ocenia sprawę w świetle całokształtu materiału dowodowego sprawy. Dokonując takiej analizy należy dojść do jednoznacznego wniosku, iż oskarżony T. L. w okresie od września 2014 roku do 26 listopada 2014 roku uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci nie mniejszej niż 3 kg amfetaminy w ten sposób, iż po uzyskaniu jej w nieustalony sposób sprzedawał ją w krótkich odstępach czasu P. K. (1) każdorazowo w ilości 1 kg substancji psychotropowej za cenę 5.000 zł po uprzednim uzgodnieniu terminu i miejsca sprzedaży z S. P. (1).

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii czyn ten popełnia, kto wbrew przepisom art. 33-35, art. 37 i art. 40, wprowadza do obrotu środki odurzające, substancje psychotropowe lub słomę makową albo uczestniczy w takim obrocie, zaś ust. 3 w/w przepisu wprowadza formę kwalifikowaną tego czynu, gdzie przedmiotem czynu, o którym mowa w ust. 1, jest znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej. Czyn z art. 56 ustawy stanowi przestępstwo powszechne, materialne, wieloodmianowe oraz wieloczynowe. Przedmiotem ochrony komentowanego przepisu jest zdrowie i życie publiczne, a także monopol przedsiębiorców posiadających wymagane zezwolenie na obrót środkami odurzającymi, substancjami psychotropowymi lub słomą makową. W art. 56 ust. 1 ustawy określony został typ podstawowy przestępstwa, w art. 56 ust. 3 ustawy zaś - typ kwalifikowany ze względu na ilość środków odurzających, substancji psychotropowych albo słomy makowej. Przestępstwo określone w art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii polega zatem na wprowadzaniu do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej albo uczestniczeniu w obrocie środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej. Przestępstwo zostanie popełnione wówczas, gdy sprawca postąpi chociażby w jeden z dwóch wymienionych sposobów zachowania się. (...) W odniesieniu do jednej i tej samej partii narkotyku sprawca nie może jednocześnie wprowadzać ich do obrotu i uczestniczyć w ich obrocie. Nabycie środków odurzających lub substancji psychotropowych, a następnie zbycie tej samej partii narkotyków innym osobom nie prowadzi do odpowiedzialności za dwa przestępstwa. Sprawca odpowiada jedynie za uczestniczenie w obrocie środkami odurzającymi lub substancjami psychotropowymi. Przyjęcie, że sprawca »wprowadzał do obrotu« i jednocześnie »brał udział w obrocie« środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi mogłoby być uzasadnione, gdyby inne narkotyki sprawca »wprowadzał do obrotu«, a w odniesieniu do jeszcze innej partii narkotyków »uczestniczył w obrocie« (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 23 grudnia 2008 r., II AKa 380/08, LexPolonica nr 2049404). Mówiąc o „uczestniczeniu w obrocie”, mamy na myśli odpłatne albo nieodpłatne przyjęcie środków odurzających lub substancji psychotropowych bądź słomy makowej, w celu późniejszego ich przekazania innej osobie, która nie jest ich konsumentem. Jeśli jednak ową „inną osobą” będzie konsument, to mamy do czynienia nie z występkiem z art. 56 ustawy, ale przestępstwem z jej art. 58 lub art. 59 (udzielenie środka psychoaktywnego innej osobie). Mówiąc inaczej - osoba będąca konsumentem narkotyków nie popełnia przestępstwa uczestniczenia w obrocie, o którym mowa jest w art. 56 ustawy, chyba że jednocześnie - oprócz konsumowania części narkotyków - pozostałe wprowadza do obrotu (B. Kurzępa, Komentarz do art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, [w:] Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, red. A. Ważny, LexisNexis, 2012). Już samo pojęcie „obrotu” zakłada dokonanie nie jednej transakcji (np. kupna-sprzedaży czy zamiany), ale wielu dotyczących tego samego przedmiotu.

W art. 56 ust. 3 ustawy stypizowany został typ kwalifikowany omawianego przestępstwa. Stanowi on występki zagrożony wyższą karą. Jedynym kryterium kwalifikującym (podwyższającym karalność) jest w tym przepisie „znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej. Ustawa nie określa wartości, od których należałoby przyjąć kwalifikację konkretnych ilości środków odurzających, substancji psychotropowych

lub słomy makowej jako znacznych. Konsekwencją przyjętego stanowiska jest potrzeba wypracowania odpowiednich kryteriów na gruncie doktryny i orzecznictwa. Dotychczasowe rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych w tym względzie są dość zróżnicowane i prowadzą do wyodrębnienia trzech stanowisk. Według pierwszego, należy stosować wyłącznie kryterium ilościowe, według drugiego, oprócz kryterium ilościowego należy uwzględniać kryterium jakościowe, tj. rodzaj środka, według trzeciego, należy mieć również na uwadze, poza wskazanymi kryteriami, cel przeznaczenia środka (K. Łucarz, A. Muszyńska, Komentarz do art. 53 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii [w:] Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, red. K. Łucarz, A. Muszyńska, Oficyna, 2008). Często w doktrynie kryteria te wskazywane są łącznie, np. SA w L. w wyroku z dnia 14 lutego 2006 r. (II AKa 14/06, Lex, nr 179040), stwierdzając, iż przy ocenie, czy ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych jest znaczna, należy mieć na uwadze nie tylko masę wagową, lecz również rodzaj narkotyków (twarde, miękkie) i ich szkodliwość dla organizmu człowieka oraz liczbę porcji, które można z niego sporządzić, a tym samym liczbę osób, która może być jednorazowo odurzona tym środkiem. Znamię "znacznej ilości" przez pryzmat przypisanego sprawcy czynu oceniał SA w K. w wyroku z dnia 12 listopada 2005 r. (II AKa 282/05, KZS 2006, z. 4, poz. 98), uznając, iż inną granicę znacznej ilości należy przyjąć w przypadku czynów polegających na udzieleniu środka odurzającego lub substancji psychotropowej, kiedy to taki środek czy substancja trafia bezpośrednio do osoby je używającej, a inną w przypadku wprowadzenia tych środków lub substancji do obrotu lub uczestniczenia w takim obrocie. Zdaniem Sądu, w przypadku przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, ustawodawca, sytuując uczestniczącego w obrocie między producentem a osobą bezpośrednio udzielającą narkotyku, w praktyce podwyższył próg znaczości, gdyż z istoty rzeczy przedmiotem obrotu są towary w ilości większej niż oceniane z pozycji detalicznej. Skoro przedmiotem obrotu z istoty rzeczy są większe ilości wyżej wymienionych środków czy substancji niż potrzeby jednej osoby, to w przypadku tego typu przestępstw znamię znaczości powinno być podniesione i dotyczyć większych ilości tych substancji czy środków. Dlatego sąd apelacyjny uznał, iż w sytuacji gdy amfetamina (w przeciwieństwie do marihuany) stanowi tzw. narkotyk twardy, należy przyjąć, iż uczestniczenie w obrocie 100 g amfetaminy spełnia znamię znacznej ilości substancji psychotropowej. Takie łączne traktowanie wyżej wskazanych kryteriów oraz całościowe spojrzenie na sprawę podzielił również Sąd w niniejszej sprawie.

W niniejszej sprawie oskarżony w nieustalony sposób wszedł w posiadanie amfetaminy, którą następnie sprzedał P. K. (1) w trzech turach po 1 kg, przy czym łączna ilość amfetaminy była nie mniejsza niż 3 kg. Każdorazowo T. L. uzgadniał termin i miejsce sprzedaży z S. P. (1), który kontaktował się z P. K. (1). Nie budzi wątpliwości Sądu, iż zachowanie to wypełnia znamiona czynu określonego w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Oskarżony T. L. uczestniczył w ten sposób w obrocie substancją psychotropową. Wiedział w szczególności, że P. K. (1) nie kupuje narkotyku dla siebie, lecz w celu przekazania go innej osobie, a więc oskarżony miał świadomość tego, że przekazany przez niego towar będzie następnie przedmiotem dalszego obrotu.

Nie ulega również wątpliwości Sądu, w świetle poczynionych wyżej rozważań, iż ilość 3 kg amfetaminy (a nawet każdorazowa porcja po 1 kg) stanowi znaczną ilość substancji psychotropowej. Ponadto, zważając na znajdujące się w aktach sprawy odpisy orzeczeń oraz kartę karną, oczywiste jest, iż T. L. zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach tzw. recydywy z art. 64 § 1 k.k. Oskarżony w okresie od 12.08.2008 r. do 7.09.2010 r. odbył część kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 9.05.2008 r. w sprawie II K 31/08, którym połączono m.in. karę orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 14.03.2005 r. w sprawie II K 283/04 w wymiarze 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 48 ust. 1 i 3 w zb. z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wymierzając oskarżonemu karę za przypisane mu przestępstwo Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności wskazane w art. 53 § 1 k.k., zgodnie z którym Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Przestępstwo z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8, zaś czyn z art. 56 ust. 3 tej ustawy – karą grzywny i pozbawienia wolności w wymiarze od

lat 2 do 12. Zgodnie zaś z art. 64 § 1 k.k. jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Aby uznać, że przestępstwo zostało popełnione w warunkach określonych w tym przepisie konieczne jest aby sprawca, który został skazany poprzednio za przestępstwo umyślne i odbył karę co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności w ciągu 5 lat po odbyciu tej kary popełnił przestępstwo umyślne podobne do tego, za które był skazany uprzednio. Przestępstwami podobnymi są przestępstwa należące do tego samego rodzaju. Niespornie traktowane jest w doktrynie i orzecznictwie zaliczenie przestępstw (dwóch lub więcej) do tego samego rodzaju na podstawie porównania dóbr prawnych, przeciwko którym analizowane przestępstwa są wymierzone. Są nimi również przestępstwa z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia (kryterium sposobu działania sprawcy). Przestępstwami podobnymi są również przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (kryterium podmiotowe). T. L. w dniu 07 września 2010 roku zakończył odbywanie części kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem łącznym Sadu Rejonowego w Toruniu m.in. za przestępstwo z art. 48 ust. 1 i 3 w zb. z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. w zw. z art. 11 § 2 kk o przeciwdziałaniu narkomanii, polegające na posiadaniu środków odurzających lub substancji psychotropowych oraz na wprowadzaniu do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych, mleczka makowego lub słomy makowej albo uczestniczenia w takim obrocie wbrew przepisom ustawy. Zarówno przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii., jak i czyn określony w art. 48 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skierowane są przeciwko zdrowiu i życiu publicznemu, a także zostały popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a więc są czynami podobnymi.

Wymierzając oskarżonemu T. L. za przypisane mu przestępstwo karę 6 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych w wysokości 30 złotych każda, Sąd wziął pod uwagę jako okoliczności obciążające:

uprzednią kilkukrotną karalność oskarżonego za przestępstwa skierowane przeciwko różnym dobrom prawnym,

działanie w warunkach powrotu do przestępstwa,

brak skruchy,

znaczłą szkodliwość społeczną czynu, polegającego na uczestnictwie w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej, mającej istotny i destrukcyjny wpływ na zdrowie ludzkie i przyczyniania się tym samym do pogłębiania się lub powstawania uzależnienia od narkotyków u osób trzecich,

ilość substancji psychotropowej, która dzięki działaniom oskarżonego znalazła się w obrocie.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił natomiast stosunkowo młody wiek oskarżonego.

Sąd był w świetle powyższego do orzeczenia jednocześnie kary grzywny i kary pozbawienia wolności. Karę pozbawienia wolności Sąd mógł wymierzyć w granicach od 2 do 15 lat. Wymierzając karę znacznie powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia Sąd miał na uwadze uporczywość w popełnianiu przestępstw przez oskarżonego, w tym w szczególności uporczywość w popełnianiu przestępstw związanych z niedozwolonym obrotem substancji psychoaktywnych. Kara łagodniejsza nie spełniłaby celów kary, gdyż oskarżony utwierdziłby się w przekonaniu o opłacalności przestępstw w ogóle, a przestępstw związanych z obrotem narkotykami w szczególności. Wymierzenie surowej kary było spowodowane tym, że sprawcy tego typu przestępstw muszą liczyć się z tym, że ich popełnianie spotyka się z surową reakcją wymiaru sprawiedliwości. Z uwagi na górną granicę ustawowego zagrożenia nie sposób jednocześnie uznać tej kary za rażącą surowa.

Karę grzywny Sąd mógł wymierzyć w granicach od 10 do 540 stawek dziennych, a wysokość stawki dziennej w wysokości od 10 zł do 2.000 zł. Wymierzając karę grzywny na poziomie 300 stawek dziennych Sąd wziął pod uwagę zdecydowaną przewagę okoliczności obciążających, które nie pozwalały wymierzyć oskarżonemu kary w okolicach dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Kara grzywny powinna zostać ukształtowana na takim poziomie, aby

zniechęcić w przyszłości sprawców przestępstw do ich popełniania. Z uwagi na górną granicę ustawowego zagrożenia nie sposób uznać wymierzonej kary za rażąco surową. Wysokość jednej stawki Sąd ustalił w oparciu o możliwości zarobkowe i majątkowe oskarżonego. Pomimo tego, że w czasie bezpośrednio przed osadzeniem oskarżony nie osiągał dochodów zajmując się dzieckiem i pozostając na utrzymaniu żony, nie można było tracić z pola widzenia faktu, że oskarżony jest osobą młodą, zdrową i zaradną, o czym świadczy fakt, że korzystał z różnych samochodów. Nic nie stoi na przeszkodzie aby podjął pracę w celu uiszczenia grzywny, tym bardziej, że z uwagi na wiek dziecka możliwe jest jego umieszczenie w żłobku lub przedszkolu. Ustalenie jednej stawki dziennej na poziomie 30 zł nie sposób również uznać za karę nadmiernie surową. Tak ukształtowana kara z jednej strony stanowić będzie realną dolegliwość dla oskarżonego a z drugiej istnieje możliwość jej uiszczenia przez niego.

Pomijając już wysokość wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności w niniejszej sprawie w stosunku do oskarżonego T. L. nie zachodzą przesłanki do orzeczenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Oskarżony nie pracuje, mimo iż jest młodą i sprawną osobą, był uprzednio karany, w tym za przestępstwo podobne, i odbywał karę pozbawienia wolności. Pomimo tego oskarżony ponownie powrócił na drogę przestępstwa, dopuszczając się popełnienia kolejnego czynu po niespełna miesiącu od opuszczenia jednostki penitencjarnej. Powyższe okoliczności pozwalają stwierdzić, iż oskarżony jest jednostką zdemoralizowaną, w związku z tym nie wydaje się celowe wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Przede wszystkim należy jednak zaznaczyć, że art. 69 § 1 k.k. wyklucza możliwość warunkowego zawieszenia kary w stosunku do sprawcy, który w czasie popełnienia przestępstwa był skazany na karę pozbawienia wolności. W zasadzie nie ma podstaw do formułowania pozytywnej prognozy kryminologicznej dla sprawcy, który jest recydywistą (T. Bojarski, Komentarz do art. 69 Kodeksu karnego [w:] Kodeks karny. Komentarz, red. T. Bojarski, LEX 2016).

Sąd ponadto na mocy art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego nawiązkę na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w kwocie 10.000 złotych na rzecz Centrum (...) w O.. Zgodnie z ww. przepisem w razie skazania za przestępstwo określone w art. 53-63 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii sąd może orzec na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii nawiązkę w wysokości do 50.000 złotych. Orzeczona wobec oskarżonego T. L. nawiązka stanowić będzie dla niego pewną odczuwalną dolegliwość, a ponadto ma uzasadnienie w skali, na jaką działał, uczestnicząc w obrocie amfetaminą w ilości co najmniej 3 kg. Działalność przestępcza oskarżonego miała istotny wpływ na wiele osób, które uzależniły się lub mogły uzależnić od narkotyków, w których obrocie uczestniczył.

Na mocy art. 45 § 1 k.k. Sąd orzekł także od oskarżonego T. L. przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w wysokości 9.500 złotych. Zastosowanie przez Sąd tego środka penalnego ma stanowić nie tylko dolegliwość dla oskarżonego, ale także ma znaczenie dla prewencji (zarówno szczególnej, jak i ogólnej). Istotne bowiem znaczenie dla zapobiegania przestępczości ma uświadomienie społeczeństwu jej nieopłacalności (J. Raglewski, Komentarz do art.45 Kodeksu karnego [w:] Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część I. Komentarz do art. 1-52, red. W. Wróbel, WK, 2016). Orzeczenie przepadku korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa lub jej równowartości jest zgodnie z treścią art. 45 § 1 k.k. obligatoryjne. Jednocześnie jednak Sąd może orzec przepadek jedynie takiej korzyści majątkowej, jaką oskarżony niewątpliwie osiągnął. W niniejszej sprawie ustalono, że oskarżony T. L. uzyskał od P. K. (1) kwotę 4.500 zł za pierwszą partię narkotyku (k. 204) oraz kwotę 5.000 zł za drugą partię narkotyku (k. 205). Nie ustalono natomiast dokładnie, jaką korzyść oskarżony uzyskał za trzeci kilogram amfetaminy. W tej sytuacji Sąd orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej w łącznej kwocie 9.500 zł.

Oskarżony był już uprzednio karany za inne przestępstwa, w tym narkotykowe, odbył część kary, a mimo tego powrócił do przestępstwa – konieczne zatem wydaje się zastosowanie wobec niego kar i środków w wymiarze wyższym od minimalnego określonego przez ustawę.

Zdaniem Sądu wymierzona oskarżonemu kara nie przewyższa stopnia jego winy, jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, spełnia swą rolę wychowawczą w stosunku do oskarżonego, uwzględniając też społeczne poczucie sprawiedliwości. W ocenie Sądu orzeczenie wobec T. L. bezwzględnej kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny, a wobec pozostałych oskarżonych kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okres próby, w czasie którego zostaną oddani pod dozór kuratora, a także zobowiązanie ich do uiszczenia

nawiązek, będzie dla oskarżonych wystarczającą dolegliwością, aby w przyszłości nie dopuszczali się kolejnych przestępstw, zwłaszcza związanych z narkotykami. Zaznaczyć przy tym należy po raz kolejny, iż w stosunku do T. L. nie było dopuszczalne orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a ponadto waga jego czynu i fakt, iż został on popełniony w warunkach powrotu do przestępstwa, przemawiały za tym, iż orzeczona kara nie może oscylować w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Na uwadze należało mieć w szczególności to, że jednym z celów postępowania karnego jest trafne zastosowanie środków przewidzianych w prawie karnym, tak aby osiągnięte zostały zadania postępowania karnego nie tylko w zwalczaniu przestępstw, lecz również w zapobieganiu im oraz w umacnianiu poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego (art. 2 § 1 pkt 2 k.p.k.). Trafna reakcja karna nie może być ani zbyt łagodna ani zbyt surowa. W szczególności zbyt surowa reakcja nie sprzyja osiągnięciu celów w postaci umocnienia poszanowania prawa.

Na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zalicza się okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, zaokrąglając w górę do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. Oskarżony T. L. był tymczasowo aresztowany w sprawie w okresie od 19 lutego 2015 roku do dnia 17 sierpnia 2016 roku, w związku z czym w punkcie II wyroku zaliczył na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności ten okres.

Orzeczenie o kosztach Sąd oparł na mocy art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 i 6, art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty, za wyjątkiem oskarżonej D. K., której trudna sytuacja majątkowa i życiowa uzasadnia zwolnienie jej z ponoszenia kosztów sądowych. Na koszty te składają się wydatki poniesione w toku postępowania przygotowawczego. Zasadą jest, że to oskarżony ponosi koszty procesu. Brak było podstaw do zwolnienia oskarżonego od ich ponoszenia.